

NOVA KNJIGA POEZIJE ĐORĐA NEŠIĆA – urednika u „Alberti“

Ђорђе Нешић

СТРУНЕ

Пјесник који ће у српској књижевности заувјек остати *ћрозор* кроз који Дунав *ћече*, достојан Орфелинов виноградар и брижан домаћин обновљене Миланковићеве земаљске куће, ево се стиховима виноуо за њим и за Теслом да открије космички ритам, логос и канон, хватајући пресликавања и одјеке код Бранка, Змаја, Лазе, Диса...

Језик је васељена – јединствена је једначина коју ова књига доказује из различитих перспектива: то слуги онај ко *ћозна кућни ћрићвор* да је космоса *део*, то се ћуги у *чамцу ћред свићање*, видљивије је кад си на *марћини* и кад си у сваком мањку *ћроћлашен* за вишак. Тај склад Нешић најбоље осјећа док сади лозу, у свом винограду, гдје учи од чокота-Христа како се *увис сћреми*. Зато овај јединствени домаћин и пјесник, који је у рату у пакленој студи избушеног града нудио мишу своју душу као задње уточиште (*цвокоћаћемо скућа / цијучи да не ћолудим*), наздравља на крају: *У име Оца и у име Сина, / блаћслов оку шћо може да види / да Божја рука ћочи чашу вина!* Зато и моја молитва за овај, у бескрај отиснути, дунавски чун: *Боже, сачувај ову ћуску / У бесмисленом сћрашном ћљуску / По Твоме гјелу шћо орија // Бар чокоћ лозе, зрно ћрожћа, / Виноћрадара аласа Ђорћа, / Смјерноћ и ћрешноћ Георћија.*

Здравко Миовчић

У књизи под насловом *Струне*, која је пред нама, песник долази до поезије смирења, промишљања историје и природних закона, научних истина које се претварају у песничке слике. У овој књизи на изванредан начин укрштено је неколико идејних и мотивских планова од Миланковићеве животне приче, преко историје српске књижевности и песама космичких висина, у којима се стапају закони физике и поезије, до пада у савремени свет са свим његовим посрнућима, да би се опет у последњем циклусу кренуло увис, путевима биља и живог света, али и вина као екстракта и неке врсте есенције бића и смисла постојања.

Мирослав Алексић